

Příloha číslo 1 – rozhovory s respondentkami

Rozhovor – DK

Ty ses stala členem sdružení, když už to pár let běželo. My jsme sdružení založili v roce 2005, ve kterém roce jsi vstoupila do sdružení?

Když bylo Petříkovi 6, takže před čtyřmi lety – v roce 2008. Vstoupili jsme do sdružení hned na první akci, kterou pořádal AUT se školou. Bez rozmýšlení. Přišlo nám to normální.

Jak se k Tobě dostaly informace o našem sdružení?

My jsme se spolu nějak osobně setkaly, takže od Tebe. A už nevím, jestli manžela nebo mě napadly ty benefiční koncerty, takhle jsme pomalu začaly s nějakou spoluprací.

Nebylo to taky na základě těch dotazníků, které jsme rozdávali rodičům?

Jo, jo a já jsem tam napsala, že můžeme pro AUT udělat benefiční koncert.

Když jste se dozvěděli o sdružení a seznámili jste se s jeho cíli, zaujalo vás to?

Určitě ano, už jenom proto, že od Tebe jsem se vždycky dozvěděla o tom, co se v té škole děje. Jo, že člověk měl trochu přehled jak ta škola funguje. Vlastně jinak jsem věděla jenom o Petříkovi a jeho třídě. S nikým jsem neměla možnost navázat kontakt, až přes Tebe. Přišlo mě velice potřebný seznámit se s ostatními, ta vzájemná podpora mezi rodinami, kde žijou ostatní děcka, v jakém prostředí. Že je tam potřeba velká finanční pomoc, podpora. Sdružení se drží těch cílů, který má a není to jenom formalita. Určitě.

Znala jsi tedy ještě někoho ze sdružení, v těch začátcích?

Ne. Seznámili jsme se postupně až tam.

Navštěvovala jsi třeba jiné svépomocné skupiny rodičů, mimo školu?

Tam bývala setkání několika skupinek rodičů v tom SPC, pod vedením Mgr. Žampachové a Mgr. Polenského. Tam jsme byli asi 3x, ale potom to nějak zaniklo, nebo už nás nikdo nezval.

Měla jsi nějakou zkušenost s podobným sdružením, ve kterém byste aktivně pracovali?

Sdružení jsme nikdy žádné nevedli, ani jsme v něm aktivně nepracovali, to vůbec ne. Ale považovala jsem to za přirozené stát se členem AUTu. Do rady jsme se nikdy nehrnuli, na to nemám. Ráda udělám, co se mi řekne, ale já ani manžel jsme neměli ambice být ve vedení sdružení.

Přesto vy jste byli jedni z mála rodičů, kteří svou profesi promítli do činnosti sdružení a to dost významným způsobem. Nabídli jste spolupráci s farností a dali jste možnost získat finanční prostředky pro sdružení díky benefičním koncertům, na kterých jste účinkovali.

Ale tak to spíš byla taková výhoda. Ostatní takovou možnost nemají. To nebyla naše přednost.

Jak bys zhodnotila činnost toho sdružení – pozitiva, negativa, nedostatky.

No, my to vidíme dobře. Navíc jsem Tě vždycky obdivovala, co všechno zvládneš. A nastoupit před všechny rodiče, vymýšlet, organizovat ty výstavy a to všechno, to se mi moc líbí. Nevím, kdo zařizoval třeba přednášku s tím panem zubařem, ale to bylo pro mě třeba strašně důležitý.

Jak vidíš tu spolupráci ostatních rodičů – členů AUTu?

No, spíš bych řekla, že iniciativa a zájem je nulový. Ale překvapuje mě to. Myslela jsem si, že třeba na ten Petrov – posezení u kávy, přijde více maminek. Ale vlastně jsme tady čtyři pět stálic.

Jak bys zhodnotila tu komunikaci. Která forma Ti vyhovuje?

Osobní setkávání je nejlepší, ale je problém se sejít. Elektronická forma je pohodlná.

Vy jste s manželem oba dva poměrně aktivní členové. Co širší rodina, zapojuje se taky, nebo zajímá se o naše sdružení?

Je to asi spíš záležitost naší rodiny, my s dcerou účinkujeme na koncertech a třeba prarodiče přijdou na koncert, ale víc o tom asi neuvažují. Mají taky radost, když vidí Petříkovy obrázky na výstavě, rádi se pochlubí. Můj otec se možná zajímá i o tu školu z hlediska financování, ale spíš jako pozorovatel, kdybych potřebovala, tak by asi nějak byl ochotný pomoci.

Už jsme mluvili o tom, že vaše profese se promítla do činnosti sdružení. Ale stalo se to třeba i naopak, že by sdružení nějak ovlivnilo vaši práci?

Ale jistě. Ten smysl toho hraní měl najednou nějakou vyšší hodnotu, větší váhu.

A co vlastní seberealizace? Mělo to i nějaký osobní přínos pro Tebe?

Ano.

Ted' to vezmeme trošku obecně, ta sdružení. Jste s manželem zároveň i členové APLy. Znáš třeba i jiná rodičovská sdružení?

Ne. My jsme členy APLy jako klienti využívající osobní asistenti. Nejsme jinak aktivní.

Jaký je Tvůj názor obecně na zakládání takových sdružení, jako je AUT?

Já si myslím, že to je strašně důležité. Už jenom kvůli získávání těch informací. Každý rodič má jiné zkušenosti, kontakty s jinými lidmi, kteří pečují o naše děti. A pro mě je setkávání s ostatními rodiči velice důležité. A taky proto, že člověk vidí, že i ti ostatní mají starosti a třeba jiné a pak jakoby ten náš život s Petříkem vidí tak trošku s nadhledem. Nejsem tolik upnutá jenom na ten svůj problém. To, že vidím, že ostatní rodiny mají třeba podstatně větší problémy s dětmi, než mám já, tak mě to strašně posiluje. Řeknu si, prosím Tě, co ty tady vzdycháš, jsou na tom lidi mnohem hůř.

Pomáhá ti to třeba i v tom, že tam cítíš nějaké sdílení?

Ano, ano, a dokonce mám pocit, že s nikým jiným nemůžu mluvit tak otevřeně jak s matkami od našich dětí. Ten pocit, že v tom člověk není sám, je velká úleva.

Co bys ráda zlepšila v našem sdružení?

Vůbec mě nic nenapadá. Ale v první řadě je to asi pořád o penězích. A potom ta spontánní komunikace rodičů mezi sebou. To mě tam moc chybí. Ale musím říct, že když to srovnám s rodiči ve škole u našeho zdravého syna, tak je to úplně stejný. Pokud já tu matku nepozdravím, tak ona mě první nepozdraví. Já jsem ten, co musí být první. A ještě se na mě dívají – tak pozdravíš nebo nepozdravíš. Možná je to obecně daný tou dobou, že lidi o sebe nemají zájem.

Děkuji Ti za rozhovor.

Rozhovor - JH

Jsi členkou sdružení AUT od začátku jeho vzniku. Pamatuješ si na rozhodnutí založit občanské sdružení a na jeho začátky?

Potřeba sdružovat se s lidmi, kteří mají společné zájmy, se mi zdála přirozená. Proto jsem vznik sdružení podporovala, ale chtěla jsem být v pozici člena, ne ve vedení anebo v přípravném výboru.

Jaké byly na začátku cíle sdružení?

Sdílet informace ke vzdělávání dětí s autismem a jejich zdravých sourozenců, stejně jako otázka výchovného působení, otázku opatrovnictví, lékařské péče a podobně. Je přirozené to sdílet s rodiči, kteří mají děti ve stejné škole a řeší obdobné záležitosti. Dále šlo o rozvoj spolupráce se školou, zejména s pedagožkami ve třídě, kde byl jasný nedostatek vybavení pro volný čas, odhodlání pomoci nastartovat lepší budoucnost pro naše děti společně. Cílem bylo sdílet informace a užitečné novinky předávat ostatním, zajistit koordinovaný přísun informací z oboru zdravotnictví, vzdělávání, trávení volného času, literatury.... Najít co kdo potřebuje v menší skupině i jednotlivě a snažit se to řešit.

Které problémy jste se tímto krokem rozhodli řešit?

Často se řeší nedostatek financí ve škole pro výuku, volný čas atd. Noví rodiče se potřebují čas od času vzájemně ujistit, že to jde, že naše děti jsou jen jiné, ale mají budoucnost. Potíže, jako všude, nastávají v určení priorit. Co se bude řešit jako nejpálčivější a co potom.

Měla jsi už nějaké zkušenosti s podobným sdružením?

Ano. Možná jsme byli zběhlejší, pokud se jedná o ty formální záležitosti, věděli jsme více o těch rizicích. Většina lidí, kteří zakládají občanská sdružení na podporu lidí s handicapem, vnímají víc ta pozitiva, ale už si neuvědomují ta rizika.

Od začátku byly jasné ty kompetence a postavení jednotlivých členů ve sdružení AUT?

V AUTu byl přípravný výbor, kde jsem se snažila předat to, co jsem věděla a znala. Přípravný výbor je zodpovědný za to řízení jako takové a členové mají právo se vyjadřovat a můžou být více nebo méně aktivní. To už je na nich. Já jsem sice byla zakládající člen, ale nebyla jsem v radě, ani v té první organizaci. Protože jsem se necítila dostatečně kompetentní v oblasti právě té legislativy. V tom druhém sdružení mi bylo jasné, jaké byly kompetence, co kdo bude dělat. Otázka je, jak si toho byli vědomi v tu chvíli ti radní, protože ta zkušenost pro ně byla nová. Ta dobrovolná práce z aktivního člena na člena rady najednou měla tu váhu té zodpovědnosti za to konání.

Co Ti v tom začátku přijde jako nejtěžší?

Myslím si, že zaktivizovat členy.

Jakou formu komunikace jste mezi sebou nejčastěji měli?

Pokud jde o AUT, tak rozhodně osobní, kdy se člověk s člověkem setká na chodbě při předávání dětí ve škole. A jinak s malou hrstkou rodičů jsme se vídali i mimo, ale velmi málo. Řekněme třikrát do roka.

Takže náhodné osobní setkávání.

Tak.

Jak bys stručně popsala vývoj činnosti toho sdružení?

Já bych řekla, že z počátečního takového prvotního obrovského elánu a nadšení přišlo brzy vystřízlivění z reality. Protože člověk má velké plány, když se píšou poprvé stanovy a cíle, tak člověk má takové ty dlouhodobé cíle. Ale ve chvíli, kdy dojde k těm jednotlivým realizačním

krokům, tak to začíná váznout. Jednak na tom, že všichni chtějí to samé, ale ve chvíli kdy se žádá pomocná ruka, tak je na konci vlastního ramene. A pokud jde o peníze, tak to taky není jednoduché, protože všichni, kteří jsou někde sdružení, se je snaží získat.

Jedním z cílů bylo například zajistit svoz dětí do školy a rozvoz domů. V této záležitosti jste s Tvým manželem byli velmi aktivní a snažili jsme se najít nějaké řešení. Což se nakonec nepodařilo, ale myslíš, že to mělo smysl?

Určitě. My jsme měli asi čtyři takové věci. Jedna byla právě ten svoz, protože to nás pálí všechny. Ten čas, který trávíme taxikářením a současně je to čas, který bychom mohli jinak líp využít i pro ty děti. V době toho převozu bychom mohli být v zaměstnání nebo si udělat jinou práci. Zvláště pro ty rodiče z těch vzdálenějších míst je to polovina dne na cestě. Ale nakonec finančně se ten svoz ukázal jako velmi nákladný. Nicméně, alespoň jsme poznali realitu. Máme čisté svědomí, že jsme se to snažili řešit a víme, jaké finanční prostředky jsou k tomu potřeba. Druhá taková velká věc byla, z mého pohledu, ty kroužky, volnočasové aktivity a rozvoj co se týče pomůcek ve škole. Což se potom podařilo postupně, jednak díky drobným darům, taky díky projektu AUTu. Škola byla v zoufalém stavu, co se týče vybavenosti. Pak jsme se snažili o teplou vodu. Nicméně co se týče stavebních úprav tak jsme se po dlouhé době všichni shodli, že přesto, že to pro ty děti velmi chceme, tak to není oblast, do které by mělo zasahovat občanské sdružení rodičů.

Mělo pro Tebe sdružení nějaký osobní přínos?

Mě to přišlo docela přirozené. Mě by to přišlo zvláštní, kdybych se organizovala ve sdružení, o které se nezajímám a čekám, jestli mi přinese 150 nebo 500 korun příspěvek na školu v přírodě a to je jako všechno. Protože vždycky když jsem se někde organizovala, tak jsem měla pocit, že to dělám pro to, abych byla někde užitečná. To znamená, že to jde ve vlnách. Člověk když někde pracuje tak nemůže být aktivní každý měsíc stejně. Ale snažila jsem se vždycky najít to, co se blíží mému profesnímu, v čem bych mohla být užitečná a to jsem se snažila předat. Takže já jsem z toho měla dobrý pocit.

Takže tvoje profese se mohla uplatnit i v činnosti toho sdružení?

Ano, dá se to tak říct.

A fungovalo to třeba i naopak, že činnost sdružení se promítla ve tvé profesi?

Určitě tam funguje ten obousměrný provoz. Ale mohou z toho vzniknout i neshody. Protože to, že já jsem informovaná víc než ostatní v určité problematice, může činit někdy problémy. Ukazují na rizika, o kterých ostatní nevědí, například. Já jsem se hodně odklonila od své původní profese a pracuji dnes profesionálně i v sociálních službách. Velký vliv na to určitě mělo to, že máme Káťu. Díky ní mám dobrou znalost toho prostředí a potřeb, což mi hodně pomůže pro správné rozhodování v té profesi.

Zapojili jste třeba i širší rodinu pro práci ve sdružení? Jak to rodina vnímá?

Já a manžel jsme pracovali pro sdružení přímo. Naše dcera například šířila osvětu, nebo propagaci mezi studenty vysokých škol. Přes rodiče zase mezi důchodce – letáky, plakáty na akce a podobně. Zrovna tak přátelé. A pokud jde o získávání finančních prostředků například formou benefičních akcí, tak jsme zapojili maximum všech známých. Protože znají nás a vědí, že jsme v tomto sdružení, kterému to pomůže, tak to pomůže našemu dítěti a jemu podobným. Tak se nám podařilo oslovit poměrně široké spektrum lidí.

Jak vidíš aktivitu ostatních členů?

Já jsem zvyklá být aktivní. To znamená, že mě nevadí, když já jsem aktivní, dělám něco pro ostatní a oni nedělají. Říkám si, že oni nemůžou, nemají tu schopnost, dovednost, mají jiné povinnosti, jsou v jiné životní situaci, jako jsme my. To, co nemám ráda a je to jedno jestli je to sdružení nebo práce, je – kdo nic nedělá, nic nepokazí. Takové ty členy, kteří se nikdy žádného rozhodování účastnit nechtějí, a potom jenom kritizují, co se udělalo špatně. To беру jako nefér. Nechci to s těmi lidmi otevřeně řešit, ale osobně to vnímám špatně. Pokud jsem měl možnost rozhodovat a nevyužil jsem ji, tak si nemůžu stěžovat.

Mezi rodiči jsi cítila i vzájemné sdílení? Co přátelské vztahy?

Určitě. Vznikaly tam takové kroužky. Podle věku dětí, podle toho s kým chodily do třídy, jak ty maminky mají možnost trávit třeba to dopoledne, když mají dítě ve škole. Pokud chodí do práce, tak nemá čas se sdružovat. Pokud má volno, tak tam vznikaly aktivní malé skupinky, které se spolu scházely, sdílely spolu zkušenosti a byly aktivní pro sdružení jiným způsobem. Byla tady dokonce snaha o vytvoření klubovny pro rodiče, případně spolupráci s jinými, podobnými sdruženími.

Jedním z cílů našeho sdružení je i vzájemná podpora rodin. Myslíš si tedy, že to splňovalo?

Myslím si, že se naplňuje. Tento cíl se nedá hodnotit ve smyslu teď jsme ho dosáhli. Je to prostě průběžná neformální záležitost. Vznikají tam i přátelské vazby. Osobně mám třeba dobrou zkušenost s přednáškami, které se pořádaly pro rodiče, protože mě třeba hodně dalo setkání se zubařem. To byla opravdu jedna z báječných přednášek. Protože jsem pracovně hodně vytížená, tak některé přednášky jsem nemohla navštěvovat, i když mě mrzí, že jsem si to nemohla zařídit.

Kde vidíš slabiny sdružení a úspěchy činnosti?

Občanské sdružení na dobrovolné bázi a v podstatě tam není žádná rozumně placená funkce, protože AUT není sdružení, které má ředitele a jeho zástupce a nějaký aparát. Je to skutečně v tom pravém slova smyslu toho zákona, že je to dobrovolné sdružování občanů, které spojuje stejný cíl. Myslím si, že to je limitující věcí v těch činnostech, které to sdružení může dělat. Pokud se získají finanční prostředky a organizovat nějakou věc, tak z mého pohledu se často nedostává na odměnu pro toho organizátora. Protože buď to neumožňují podmínky od toho donátora, nebo by se to muselo hradit z jiných zdrojů, které to sdružení prostě nemá. Navíc členové, kteří jsou neaktivní, nic nedělají tak to považují za nemorální. Proč by za to měl někdo brát peníze, když to jenom.... Protože jsem pracovala několik let jako dobrovolník zadarmo a dělala jsem to, za co jiní brali plat, tak vím, že tohle je handicap těchto sdružení. Proč by měl dostávat peníze, když to dělá dobrovolně, když ho to baví, když to přece dělá pro sebe i pro své dítě. Ale není tam reciprocita. Pokud by docházelo ke střídání, že se aktivně budou postupně podílet všichni, nebo alespoň většina, tak je to v pořádku. Ale pokud to dělají pořád jenom dva nebo tři lidi a ostatní se lidově řečeno vezou, tak to není dobré. Ve chvíli kdy to začne omezovat jeho rodinu, ponesu rizika za činnosti, které ve sdružení dělám a ještě bez nároku na finanční odměnu, tak proč to dělám? Je potřeba, alespoň symbolicky, odměnit lidi, kteří něco dělají.

Jinak AUTu chybí k posunu o stupínek výš, udělat harmonogram, plán jako ve firmě. Ono to takhle zatím dobře funguje, ale dál se to bez plánu nepohne. Nebudou peníze, lidi vyhoří, prvotní nadšení je pryč. Dlouhodobé plánování ve stabilním týmu, dílčí kroky a mít na každý měsíc jasnou vizi. Pokud mám tenhle plán, k tomu mám jasný počet hodin, počet lidí, které

budu potřebovat a jasný počet peněz, které potřebuju, případně kolik by to stálo, mít dobrovolníky, zdroje ze kterých můžu sehnat peníze. To znamená, taky posílit fundraising. Taky bych uvítala více neformálních setkávání rodičů. Nevím, v kterém čase by to bylo vhodné a jestli by se mi podařilo si na to sama čas udělat, ale ráda bych alespoň dvakrát ročně takové setkání uskutečnit. Mě to vždycky hodně přineslo.

Znáš některá další podobná sdružení rodičů?

Ano, znám například Sdružení pěstounských rodin, fungují na podobném principu a z větší části je to dobrovolná činnost. Čerpají i evropské dotace. Druhé sdružení je Autistik v Praze, v podstatě celorepubliková organizace. Účastním se jejich akcí poměrně často. To je z mého pohledu sdružení, které je velmi střízlivé. Má dobré jméno, velkou členskou základnu neaktivních členů a jednu velmi aktivní paní ředitelku, která má kolem sebe tým nadšených osob, které pomáhají s realizací aktivit. A ti jasně plánují. Ti si prostě řekli, že ty cíle, které měli na začátku, nemůžou všechny splnit, proto se soustředí na legislativu, vzdělávání a vztahy s jinými organizacemi v zahraničí, které přenáší know-how a vstupují partnersky do projektů. Sami se jim nebrání, ale vstupují do projektů raději jako partneři. Za ty roky, co fungují, udělali velký kus práce, ale nikdo ze členů už nic jiného nečeká. Dvakrát ročně ozdravný pobyt pro členy, pětkrát ročně mezinárodní přednáška, osvětové akce. Občas drobný posun při obhajování práv osob s autismem.

Myslíš si tedy, možná i na základě tohoto příkladu, že má smysl zakládat taková rodičovská občanská sdružení?

Myslím si, že ať už to bude sdružení založené podle zákona, nebo jenom sdružení rodičů bez registrace, tak to vždycky má smysl, pokud lidé najdou společné téma a společný cíl. Protože pokud chceme udělat něco pro svoje děti, pro svoje blízké nebo pro sebe, životní prostředí, opuštěná zvířata, tak jako jednotlivec toho mnoho nedokážu. I kdybych byl jediný aktivní v tom sdružení, vždycky budu potřebovat tu podporu od ostatních, kteří mají podobný náhled na věc.

Jaké jsou limity činnosti tady těchto sdružení?

Řekla bych, že limity jsou hlavně v nás. Protože v současné době pokud jde o legislativu, tak o.s. mohou i podnikat, záleží na jejich aktivitě a oboru činnosti, které se budou věnovat a na míře finančních prostředků, se kterou budou pracovat. Jsou občanská sdružení, která jsou velmi malá, nicméně mají velké cíle a dovedou je plnit. To znamená, že o.s. může provozovat třeba dílny a prodávat hotové výrobky. Naplnili cíl, že podpořili integraci nějak znevýhodněných osob, dali jim práci, dovedli lidi a podařilo se jim to. Limity byly v hlavách těch lidí. Schopnost nést ta rizika, zodpovědnost, jít do toho. Potom jsou občanská sdružení, která mají cíle v jiné rovině. Šířit to povědomí, informace, změnu v hlavách lidí, pomoci té široké základně členů. Ale myslím si, že limit, je opravdu hlavně v těch lidech. Jakou míru rizika unesou, jakou míru osobního nasazení jsou schopni dát, v jaké životní situaci se právě nacházejí. Kdyby nemělo smysl zakládat občanská sdružení tak by pořád nevznikaly.

Dřív byla sdružení rodičů a přátel školy, které nebylo nikde registrované, ale fungovalo jako partner školy. To znamená, že rodiče hájí práva svých dětí. Což neznamená, že by je hájili proti škole, ale společně se školou pro udržení a zlepšení úrovně vzdělávání. Což platí i pro AUT. Současné je dobré, že pokud škola má v těch rodičích partnery. Sdružení tady zastupuje

ty rodiče, kteří se shodli na určité věci, postupu. Sdružení při škole mají smysl pro to, aby se dařilo podpořit činnosti pro děti, ne jako pro žáky.

Děkuji Ti za rozhovor.

Rozhovor - BR

Kdy jsi poprvé slyšela o občanském sdružení rodičů?

To si pamatuju úplně přesně, bylo to na podzim v roce 2004, bylo to na nějaké školní schůzce. Mluvilo se o tom, že je potřeba pro školu sehnat nějaké finanční prostředky a že je problém, aby škola sama oslovovala nějaké sponzory, neboť je to formálně náročné zahrnout do příjmů školy. Mluvilo se o potřebě založit nějaké sdružení rodičů dětí, které chodí do školy na Štolcovu. Sedělo tam asi 5 rodičů a Z.Ž z SPC se nám to snažila ve zkratce vysvětlit. Já sama jsem v té době vůbec nevěděla o možnosti ani podmínkách k založení občanského sdružení, co z toho plyne atd. Tak jsem jenom mlčky odkývala, Ať to klidně někdo založí (smích) a vůbec mě nenapadlo, že by se to mělo dotýkat mě osobně.

A jak se to stalo, že se Tě to potom osobně dotklo?

Potom se stalo to, že mě potom znovu oslovili, to už individuálně. Řekli, že se musí sestavit nějaký přípravný výbor a je potřeba k tomu sehnat ještě nějaké další lidi a že jsme zatím tři. Musí se prý připravit nějaké stanovy, což jsem vůbec nevěděla co to je, takže to je už víceméně připravené a že je tedy potřeba to připravit za ten výbor, který to podepíše a odešle na Ministerstvo. Což jsem teda odkývla a ani nevím jak jsem k tomu přišla, ale tímto způsobem jsem se dostala do toho přípravného výboru a začala se v tom angažovat.

A víš, kdo ty stanovy připravoval?

Vím, připravovali to rodiče, kteří už předtím zakládali jedno sdružení, taky pro děti s autismem, ale s jinak zaměřenou činností.

Viděla jsi v tom nějaký význam, nebo smysl, pro sebe nebo pro svoje dítě v té škole?

Já jsem jednak nechápala, proč by škola nemohla sama sehnat peníze. Ale ta spokojenost s tou školou, ta euforie z toho, že jsme tam vtaženi do toho vzdělávacího procesu, ta možnost vůbec toho vzdělávání našeho Adama, to všechno bylo prostě tak omračující, že kvůli tomu jsem do toho šla. Byť to pro mě bylo naprosto něco neznámého a neměla jsem s tím vůbec žádné zkušenosti.

Dalo by se říct, že ses cítila té škole nějak zavázaná?

Jednak zavázaná a jednak jsem ji chtěla nějak podpořit, aby to, nedej Bože, z nějakého důvodu neskončilo. Kvůli nedostatku finančních prostředků. Taky jsem viděla jak jsou ty třídy ubohý a věděla jsem, že když tam to moje dítě má být čtyři hodiny, tak chci, aby to prostředí bylo lepší.

Znala jsi některé rodiče?

V té době se nám narodil druhý syn, takže jsem do školy moc nechodila, Adama vozil do školy i ze školy manžel. Až po určitém čase jsem se začala rozhlížet po ostatních, ale zdálo se mi, že nikdo nemá moc chuť navazovat kontakty. Začalo nás spojovat až to, když jsme viděli, že tam zoufale chybí základní věci. Vzpomínám si, například, že jsme se s ostatními maminkami domluvily a střídaly jsme se v praní utěrek a ručníků. Každý pátek jsme je některá z nás vzaly domů vyprat. Takže nás dalo dohromady až praktické řešení konkrétní věci. Žádné klábosení, nebo hovory o dětech.

Byl od začátku někdo, s kým ses dělila o tu práci pro sdružení, nebo ses zničehonic stala místopředsedkyní a výkonnou pracovnící AUTu na plný úvazek?

Ono to přišlo všechno tak nějak spontánně. Bylo potřeba napsat sídlo organizace a vzhledem k tomu, že jsem se přihlásila k tomu, že to formálně připravím k odeslání, tak jsem tam potřebovala něco napsat. (smích) Tak se stalo, že sídlem organizace se stala naše soukromá

adresa, abych měla jistotu, že pošta se vrátí ke mně. Jiné sídlo se vlastně ani nenabízelo. Z toho nějak vyplynulo, že se stanu statutárním zástupcem a všechno to tak šlo nějak ráz na ráz, že jsem ani neměla pocit, že se rozhoduju, že si to prostě ta situace tak vyžádala.

Když říkáš, že jsi s tím neměla zkušenosti, měl zkušenosti někdo, kdo v tom jel ze začátku s Tebou?

No, já jsem si myslela, že v tom budou se mnou ti další členové toho přípravného výboru, ale ti se už potom víc vlastně neangažovali, (smích) takže jsem na to zbyla vlastně sama. Nikdo ze sdružení s tím jak založit a vést občanské sdružení, žádné zkušenosti neměl.

A jaké byly Tvoje představy o tom, co tam budeš dělat?

Já, protože jsem vždycky dělala nějakou administrativní činnost, tak jsem si říkala, že já osobně pro to sdružení můžu být užitečná zase jenom administrativní činností. Takže moje představa byla ta, že budu takovou sekretářkou sdružení.

Naplnila se ta představa?

Stoprocentně. (smích)

A ještě něco k tomu přibylo?

Tak třista procent práce ještě k tomu.

A co těch třista procent ještě obsahuje?

Tak obsahuje to přípravu veškerých těch rodičovských setkání, která probíhají, veškerá komunikace AUTu s okolím, ať jsou to sponzoři, škola, úřady, účetní, v podstatě všeho jsem prostředníkem. Dá se říct, že všechno kolem AUTu proběhne přese mě. Což na jednu stranu beru jako výhodu, protože je to aspoň přehledný. Ale na druhou stranu mě vadí, že toho dělám poměrně hodně.

Takže abychom si to ujasnili, byl, nebo je ještě někdo, kdo něco dělá? Konkrétně, kdo a co?

Za nejpřínosnější považuju setkání rady. Když se sejde rada, tak to má pro sdružení ten největší význam. Přesto, že vrcholným orgánem by měla být valná hromada, tak na radě se toho obvykle domluví nejvíc. Zásadní věci se připravují na radě, případně se rozdělí dílčí úkoly, určí se vize do budoucna, zhodnotí se jestli se držíme původních cílů sdružení. Tam mám možnost podělit se s ostatními členy rady o práci.

Jak probíhá komunikace se spolupracovníky a o čem?

Komunikace taky totiž proběhla takovým vývojem od začátku sdružení dodnes. Původně jsme si dávali takový závazek, že se budeme scházet každou první středu v měsíci. Měli jsme k tomu vyčleněný prostor ve škole a tam jsme se pravidelně scházeli a radili jsme se o tom, co dál. Ale postupně se to ukázalo v podstatě nepraktický, protože ty lidi, přesto že jich bylo v té radě pět, tak se prostě nesešli. A jestliže se tam sešli dva, tak to bylo k ničemu. Takže postupně se to přelilo spíš v tu elektronickou formu komunikace mezi členy rady a ta si myslím, že je efektivní a že to funguje dobře. Co se týče rady a členů AUTu, tak tam jsem udělala dotazníkové šetření, abych zjistila, co rodičům nejvíc vyhovuje. V podstatě jak z dotazníků, tak z té praktické zkušenosti se nejvíc osvědčilo rozmnožit informace na lístečcích a každému rodiči do ruky předat prostřednictvím učitelů v jednotlivých třídách. Protože rodiče (až na jedinou výjimku) doprovázejí děti do školy každý den osobně. Kromě toho využíváme tři nástěnky v různých místech školy. Navíc rozesílám zprávy ještě na mailové adresy, pokud je mám. Slabinou jsou zatím webové stránky, které sice máme pěkné a jsou společně se školou, ale nestíhám je aktualizovat.

Máš nějakou zpětnou vazbu jak je ta která forma komunikace účinná?

Ta zpětná vazba se pozná na účasti na těch akcích. To znamená, když se napíše na webovky, že tehdy a tehdy je valná hromada, tak se nemůžu spolehnout, že se ta informace dostane ke všem členům. Když to napíšu na nástěnku a rozdám na lístečcích, tak je ta pravděpodobnost mnohem větší.

V dnešní době je většině lidí internet dostupný. Existuje něco jako databáze členů AUTu?

Jistě, existuje, ale mám ji jenom já. Prostřednictvím mailů informace rozesílám, ale zdaleka nemám mailové adresy všech členů. Součástí přihlášky je dotaz na mail, ale spousta rodičů kontakt neuvede. Odezva na mailovou korespondenci je asi třetinová.

Cíle sdružení byly definovány ve stanovách hned na začátku fungování. Myslíš, že se daří je naplňovat?

Tohle si myslím, že se daří. Od těch původních cílů jsme se neodchýlili a dokonce je to moje každoroční hodnocení, na které se ptám rady i členů sdružení. Všechny akce, které plánujeme, kontrolujeme, jestli jsou v souladu s cíli sdružení.

Z Tvých odpovědí to vypadá, že to je skoro osobní výzva.

Ano, přistupuju k tomu zodpovědně, protože zastupuju 40 členů.

Přemýšlela jsi o tom, jestli by nebylo na místě ty cíle předefinovat?

My jsme sice od začátku nezměnili, ale doplnili jsme je. Rozvinuli jsme to v souvislosti s tím, jak nám ty děti rostou a mění se potřeba zajistit pro ně i něco do budoucna. Po skončení základní školy. Činnost sdružení je sice spjatá se školou, a když odchází se školy děti, končí členství i rodiče v našem sdružení. Ale my chceme, aby se pracovalo na tom, upozornit, že jsou tady odrůstající děti s autismem, pro které není moc možností kde pokračovat v jejich vzdělávání a následně třeba i problém chráněného bydlení a pracovního uplatnění. Sdružení působí navenek tak, aby upozornilo tady na tento problém. To jsme tam původně neměli.

Jaká je odezva práce sdružení od vedení školy?

Jak kdy. Když děláme to, co škola chce a podaří se to, tak jsou samozřejmě spokojení. Když něco odmítneme, protože se na to buď profesně necítíme nebo nemáme dostatečné finanční krytí, nebo na to máme jiný názor, tak tam už je to samozřejmě horší. Ale vždycky jsme se snažili s tou školou hledat nějaké řešení, kompromis. Co jsme se museli naučit, bylo říct si – do tohoto nejdeme. To je pro nás velké sousto, nebo to právě není v souladu s těmi našimi cíli. To se fakt snažíme hlídat.

Co je Tvým největším objemem práce pro AUT?

Nejvíce práce mi dá vybrat včas členské příspěvky. Přesto, že model je každý rok stejný, stojí mě to hodně času, opakování výzev, kontrole účtu a vypisování příjmových dokladů v hotovosti, než to můžu uzavřít. Potom je to psaní zápisů z jednání rady, valné hromady, zprávy rodičům, jednání se sponzory atd. Účetnictví je další hromada práce. Finance jsou pro mě nepříjemná složka mé práce, kterou bych ráda někomu předala. Třetí velkou složkou je vyvíjet nějakou činnost. Vymýšlet akce, připravit je, vyhodnotit.

Fundraising je jedním z hlavních důvodů AUTu. Jak se v tom cítíš úspěšná?

Tady musím říct, že na tohle sama rozhodně nejsem. Sice bych si představovala, abychom získávali více finančních prostředků, ale někteří členové AUTu přinášejí do sdružení podstatnou část našich zisků. Je to prostřednictvím darů od drobných dárců, materiální výpomoc, ale hlavně benefiční představení, na kterých se rodiče sami podílejí nebo je zprostředkují. Hlavní problém vidím v tom, že občanské sdružení, které má 40 členů, se prostě nedá vést jako dobrovolnická činnost. To už je práce na částečný úvazek, podložená

smluvním vztahem za příslušnou odměnu. Tím pádem by pracovník měl jak vyměřenou a zaplacenou práci, pravidelně by pracoval a odváděl výsledky své práce. Takhle, když se to dělá ve volném čase, kdo chce a zadarmo, tak je to velice nespolehlivé. Já se tomu můžu věnovat jenom do určité míry, podle svých možností a cítím, že pro dobře fungující sdružení to nestačí.

A kdyby Ti to sdružení nabídlo ten úvazek?

Pokud bych se pro ten úvazek rozhodla a věděla, že to bude z čeho financovat, tak bych do toho šla. Byl by to pracovní úvazek s jasně vymezenými podmínkami. Potom by se dalo více vstupovat do různých projektů atd.

Kde myslíš, že jsou rezervy v aktivitě AUTu?

Já si myslím, že jednak je to ta dobrovolnost. To, že nejsou přesně vymezeny kompetence, povinnosti, v podstatě zatím to funguje tak, že když někdo chce a má čas, tak něco udělá. Taky bych uvítala větší aktivitu těch rodičů. Ze čtyřiceti členů je jich aktivních maximálně čtvrtina. Potřebovali bychom zlepšit PR, mít lepší finanční rezervy, více se zapojovat do projektů, atd. Propagace, to jedna velká slabina. Tohle neumím a nikdo se toho nechce ujmout. Takže to není.

Rozděluješ úkoly?

Snažím se, ale většinou to moc nefunguje. Možná, že je to právě problém v těch kompetencích a závazcích.

Pomohlo vám nějak sdružení v životě s autismem?

Myslím si, že tohle má větší váhu, než kdyby to bylo sdružení různě postižených dětí. Více nás spojuje to, že každodenně řešíme jako rodiče podobné problémy. Je to setkávání s lidmi, se kterými si máme co říct, můžeme se víc otevřít, protože víme o čem je řeč. Z některých rodičů ve sdružení se stali naši přátelé, protože máme k sobě blízko. Dostaneme se k informacím, ke kterým bychom se jinak těžko dostávali, nebo se o nich neodvážili s někým jiným mluvit. Když vím, že to ten druhý doma řeší taky, tak je tam i to sdílení a pochopení. I když si třeba vzájemně jinak pomoci nemůžeme, je to jistým způsobem posilující pocit.

Co ta práce v tom sdružení přinesla Tobě?

Hodně. Jednak mě to baví. Když si představím, co jsem o tom věděla na začátku a co vím teď, tak jsem se naučila spoustu nových věcí. Zjistila jsem svoje přednosti a naopak nedostatky. Kde jsou moje silnější stránky a čím bych se rozhodně dál zabývat nechtěla. Nasměrovalo mě to i v té profesní oblasti. Jednoznačně to pro mě mělo přínos jak osobní tak profesní. Kromě toho, že jsem se tam blíž seznámila s lidmi, se kterými bych se jinak v životě asi minula.

Ty funguješ zároveň v AUTu, ale i v jiném sdružení – APLA-JM. Mohla bys to nějak srovnat?

Abych řekla pravdu, nikdy jsem to nesrovnávala. V APLA-JM jsem hlavně členem. Sice jsem tam měla i pracovní úvazek, občas ještě mám, ale jsou to konkrétní úkoly. Ale co se týče činnosti APLA, tak do toho jsem nijak nezasahovala a nevstupovala. Ale AUT, tam jsem ten, kdo za to zodpovídá. Dotýká se mě to víc než řadového člena.

Máš k tomu sdružení tedy osobní vztah.

Určitě. Já už jsem dvakrát za dobu existence AUTu zápolila s myšlenkou, že peníze, které tam jsou nějak proinvestujeme a sdružení rozpustíme, protože to nemá smysl. Potom jsem ale rozhodla dotazníky a zjišťovala jsem jak to vidí ty ostatní rodiče a vzhledem k tomu, že ta návratnost dotazníků nebyla špatná a zpětná vazba vyšla pozitivně, i když do aktivity se nikdo nehrne, tak jsem si řekla, že by to byla asi přece jenom škoda s tím skončit. Budu v tom

pokračovat dokud bude Adam na škole a dokud budu dál valnou hromadou zvolena ať už statutářem, nebo členem rady. Kdybych zvolena nebyla, tak to všechno v pořádku předám a snad s čistým štítem uvolním místo svým následovníkům a budu dál členem. Protože občas se objeví pocit, že má smysl něco dělat, tak proto v tom pokračuju dál. Protože za to zodpovídám, tak se to snažím dělat, jak nejlíp to umím, i když vím, že rezervy tam jsou.

Osobní přínos pro Tebe?

Já už jsem předtím žila několik let v takové izolaci. Najednou jsem přišla mezi více lidí a dokonce jsem měla před ně předstoupit a promluvit k nim. Pro mě to byla novinka, ale přes tu trému a třesoucí se ruce jsem nakonec zjistila, že to není tak špatný.

Nabídl Ti AUT prostor k tomu, sdílet s ostatními lidmi to, co žiješ s postižením autismem?

To se odehrávalo úplně přirozeně a neformálně. Předtím jsem žádnou svépomocnou skupinu rodičů dětí s autismem nenavštěvovala. Já jsem se v podstatě záměrně vyhýbala bližšímu kontaktu s rodiči postižených dětí. V podstatě jsem mezi ně nechtěla zapadnout. Možná, že ta cesta k nim přes instituci sdružení, ve kterém jsem figurovala jako organizátor nebo tak něco, byla pro mě snadnější. Že jsem se za to tak trošku schovala a překonala ten první krok. Nikdy jsem nebyla ten typ „pískové maminky“ – chodíme na jedno pískoviště, tak jsme kamarádky. Kamarádím s někým proto, že je mi blízký svými názory, svou osobností. Možná proto i chápu některé rodiče, že k tomu setkávání a sdílení přistupují odmítavě, nebo s opatrností. Proč se kromě svých problémů ještě budu deptat tím, že někdo je na tom podobně jako já. Ale tím, že jsem to musela udělat kvůli AUTu, tak jsem překročila vlastní stín.

Jak vidíš svoji perspektivu a jak vidíš perspektivu AUTu?

Perspektivu AUTu vidím špatně, protože si myslím, že jestli se nenajde někdo, kdo to převezme, tak AUT skončí. Pokud se aktivity nechopí někdo z rodičů těch malých dětí, tak AUT nemá šanci dlouho přežít. Jestli to ovšem skončí, tak to taky nebude žádná tragedie. Protože jestliže sdružení potrvá 10 let a za tu dobu mělo několik dobrých akcí, koncertů, výstav, podařilo se veřejnost nenásilnou formou informovat o tom, že mezi námi jsou rodiny s dětmi postiženými autismem, získali jsme pro ně nějaké finanční prostředky a zajistili jim alespoň trošku lepší podmínky pro vzdělání, tak je to vlastně splnění těch cílů a účelů, proč jsme to před deseti lety začali dělat. Pro sebe to vidím dobře, protože jsem se díky práci ve sdružení naučila spoustu věcí, nasměrovalo mě to i v profesní oblasti. Ty chyby, co jsme dělali od začátku, mě vyučily. Například jak uspořádat benefici, v tom se každou další akcí učím. Pořád je co zlepšovat. Doufám, že nebudu jediný člověk, který vidí smysl AUTu pozitivně. Smích.

Děkuji Ti za rozhovor.

Rozhovor s PM

Vybavíš si založení a počátky činnosti občanského sdružení AUT, jehož jsi byla zakládající členkou?

Takže v roce 2004 jsme založili občanské sdružení rodičů AUT. Vyplynulo to z potřeby, že škola byla čerstvě založená, potřebovali jsme nějaké finanční prostředky na její vybavení a byli jsme požádáni, abychom jako rodiče učinili nějaké kroky, aby se získaly peníze na to vybavení. No já jsem byla postavena před stejnou výzvou založit občanské sdružení, protože na školách podobného typu se to tak dělá, aby byl lepší přístup k financím. Jenomže já jsem v té době celkem čerstvě spolupracovala s APLou a já jsem neměla potřebu nějaký další angažovanosti, protože pro mě ta APLA v té době byla nositelem jak toho kontaktu, tak té seberealizace. Navíc jsem o sobě věděla, že neumím shánět peníze, takže do jistý míry to pro mě byla jakoby umělá situace. Nicméně, protože jsem byla s tou školou nesmírně loajální, tak jsem zřejmě řekla ANO, do toho půjdem. S tím jsem do toho šla.

Pamatuješ si kolik nás v tom začátku bylo?

Vůbec si ty první impulsy nepamatuju. Pamatuju si až to, že Bohouš (manžel) začal dělat webovky, ale do těch jsme neměli nějak náplň. Takže nakonec byla ta zakázka svěřena někomu jinému. A první co si vybavuju, byly nějaký naše počáteční schůzky v jídelně s Davídkem v kočárku a s Pepinem v kočárku (naše tehdy malé děti – zdraví sourozenci). Ale to už možná byl tak první rok činnosti sdružení.

Souhlasila jsi s cíli, které si sdružení zadalo?

No, ano, při pohledu na tu školu mi bylo jasné, že ty peníze jsou tam potřeba. Ale nevěděla jsem nic o projektové činnosti, tenkrát. Vůbec. A věděla jsem, že fundraising neumím. A že mám samý chudý kamarády.

Takže zkušenosti s vedením nějakého občanského sdružení jsi také neměla?

Občanského sdružení ne, ale zase jsem měla už nějaký zkušenosti s vedením komunitní práce v církvi, kde jsem nasbírala vlastně od roku 1997 strašně moc zkušeností s vedením svépomocných skupin, včetně organizace nějakého pravidelného setkávání a tak. Ale já jsem se nikdy nemusela starat o finance, protože my jsme jeli s nulovým rozpočtem. My jsme žádný peníze neměli. Když jsme něco chtěli, tak jsme si na to vybrali mezi sebou.

A když bychom se ještě jednou vrátili do těch začátků, tak kolik lidí jsi tam znala, v tom zakládajícím jádru organizace?

Já vlastně ani nevím, kdo byl v tom zakládajícím klubku. Já to mám v mlze. Jak jsem měla to malé dítě, tak jsem ty lidi moc neznala. V těch prvních dvou třech letech jsem je teprve poznávala. Já jsem právě, když ta škola začala fungovat a Matěj byl v té první várce čtyř dětí, který tady začínaly, tak já jsem strašně usilovala o nějakou vzájemnost. Hrozně jsem je nutila aby mi dávali telefonní čísla a různě jsem jim volala, když byl například Den učitelů a chtěl jsem dát učitelům nějaké společné dary a tak. Ale tam se to nesetkalo vůbec s žádnou odezvou. Absolutně žádnou. Takže postupně, samozřejmě elán vyprchal a vrátila jsem se spíš zase k těm aktivitám a kontaktům v APLe. To fungovalo v té době, ještě Café v muzeu, kde se občas vedly zajímavé debaty, kterých jsem se zúčastňovala moc ráda. Protože tam byly rodiče, který měly starší děti než já a mohla jsem díky tomu jakoby nadechnout co se bude dít.

A v těch začátcích jsi nabídla AUTu nějakou spolupráci?

To asi ne. Já jsem až potom zaznamenala ten Tvůj dotazník. Ty schůzky AUTu byly totiž hrozně zvláštní. Tebe jsem ještě neznala, teď Ty jsi tam přišla s tím kočárkem, měla jsi

perlový náhrdelník a mohérový svetr, byla jsi strašně krásná, měla jsi to všechno srovnaný a všechno jsi tam tak pěkně vyskládala a já jsem si říkala: Ty vado, ta to má tak zmáknutý. Smích. Obdivovala jsem Tě a zároveň jsem si říkala, že nevím, čím bych tam mohla přispět. Ale dlužno říct, že já jsem měla vždycky dobrý vztahy s těma učitelem a v té třídě. Takže když bylo potřeba něco ve třídě, tak já jsem to řešila s nima. Včetně pohovek, křesel, vypálených CD, přes ručníky atd. Takže moje pomoc směřovala přímo do té třídy.

A jaký jsi tedy měla pocit z činnosti toho sdružení? Mělo to smysl?

No já jsem věděla, že to pracuje, protože neustále byly nějaký impulzy a na nástěnce vývěsky. Ale taky je pravda, že to byla doba, kdy já jsem přestávala do té školy chodit. Tím pádem jsem nebyla v kontaktu s těma nástěnkami. Tím jak jsem stále nevěděla nic o té projektové činnosti tak jsem ani neviděla způsob jak tu činnost podpořit. A pořád tam byla ta dvoukolejnost s tou APLou.

Zapojil se třeba někdo jiný z vaší rodiny do činnosti AUTu?

Poté, co jsme byli osloveni se žádostí o pomoc s webovkami, tak manžel udělal jenom tu jednoduchou fotogalerii a že k tomu někdo dodá texty. Napadlo mě, že bych ty texty mohla chystat, načež jsme ty webovéky prezentovali, ale dozvěděli jsme se, že je to málo. Takže nás to odradilo. Ochota z naší strany teda byla, ale potřebovali jsme konkrétní zakázku. Sami jsme to neuměli, v té době, vymyslet líp. Můj návrh třeba byl koupit nebo sehnat přes sdružení ohříváč na teplou vodu. Moje představa nejpraktičtější formy pomoci ve škole, kde jsou děti, které mají problémy se sebeobsluhou a není tam teplá voda. Potom jsem zajistila nějaký počítače z nadace Charty 77. Nebylo to tak těžký, stačily dva tři telefonáty a počítače byly. Ani nevím kde a jak skončily. Rok někde stály. Neměla jsem z toho pocit, že by to bylo dobře využitý. Potom už to bylo lepší. Mým prostřednictvím se podařilo uspořádat benefiční koncert, díky kterému jsme vybrali asi 7.000,- a za to se koupil koberec do relaxační místnosti, kterou využívá dneska všech 48 dětí, který do školy na Štolcovu chodí.

Jak probíhala forma komunikace ve sdružení?

Nástěnky, lístečky každému rodiči, super.

Co elektronická forma komunikace?

No podle mě ze začátku nefungovala vůbec.

Co teď?

No, teď je mailová na prvním místě, samozřejmě. Je to rychlý a zadarmo.

Smysl a cíle sdružení – mělo to nějaký smysl pro Tebe v rámci seberealizace?

Určitě ano, protože já jsem tam mohla uplatnit to, co jsem se naučila v mé práci, přitom tam člověk nešel jakoby s kůží na trh, protože tam nebyl ten profesní závazek. Jestli obstojím před šéfem.... Zároveň je v tom velká svoboda, protože člověk si může vymyslet co tam bude dělat, to považuju vždycky za báječný. Takže jo, tahle rovina mě na tomhle vždycky zajímá.

A co profesní rozvoj? Ovlivnilo Tě to nějak v této oblasti?

Jistě. Zkušenosti z nezisku a z té sociální problematiky jsou pro mě profesně důležitý. Otázka je, co bylo dříve, jestli kuře nebo slepice. Ve skutečnosti je to tak, že jsem k této oblasti vždycky nějak inklinovala, ale moc jsem si to neuvědomovala. Ale pak se mi narodilo to divný dítě a to mě vtáhlo do toho tématu. A pak už jsem vždycky hleděla vytěžit všechno ze všeho. To znamená, zkušenosti z rodiny uplatnit v práci a zkušenosti z práce namontovat do života a ten AUT k tomu nedílně patří.

Co vztahy mezi členy sdružení?

Ze začátku žádné vztahy neexistovaly. To až potom. No, ale je otázka, jestli je to tím, že to byl AUT, nebo je to tím, že se ty vztahy přetavily do přátelství. Ale asi je to tak, že nebýt AUTu, tak by vlastně nevznikla ta přátelství. Jsou to teď osobní vztahy, jejichž zdroj je, že jsme někdy něco začali společně dělat. Sdílení je v tom, že člověk zjišťuje jak to funguje v jiné rodině, jestli člověk řeší podobný problémy a jak je řeší. To je ta osobní rovina. Zároveň to někdy přinese i to přátelství a už je to i v jiných rovinách.

Myslíš si, že sdružení naplňuje svoje cíle?

Já jsem měla trošku naivní představu, že když jsme si ty báječné cíle vytkli, tak že za tím půjdeme hlava nehlava 18 hodin denně a to byla těžká iluze. Protože když jsem to mohla srovnávat třeba s APLou, tak tam byli tři stálí zaměstnanci. Když jsem zvažovala svůj potenciál, tak já jsem ho dělila mezi spoustu podobných aktivit a studium a já sama jsem v tom AUTu nikdy nedosáhla ani na zlomek toho potenciálu. Prostě nebylo z čeho brát. Ukázalo se, že ta dobrovolnost, že to je obrovské handicap, které člověka omezuje, že nemá síly, že nemá čas, že nemá dovednosti jak za tím jít.

Myslíš tedy, že tam chybí ta profesionalita?

No tak, všichni se učíme. Kdyby pro mě byl AUT jako jediný téma tak já bych do toho mohla dát rozhodně víc. Sice bych se učila na koleně, ale mnohem intenzivněji. Ale tím, že byla zároveň APLA, moje studium, taky jsem neměla takovou potřebu se tomu věnovat kvůli Matějovi. Čekala jsem, kdy se objeví nějaký schopný rodiče a začnou něco dělat a viděla jsem jenom to, že Ty to ženeš kupředu a daří se Ti to. Vůbec si neuvědomuju, že by kromě Tebe dělal do AUTu někdo jiný, cokoliv. Potom přišli Kolařovi s beneficem a možná Jana, ale nevím, co přesně dělala. Ale pravidelně pro AUT nevím o nikom, kdo by něco dělal. Každý další rok přibývali členové, ale nikdo se ničeho nehrnul. Kolem AUTu prostě ten komunitní život nevznikl, ale já mu vděčím za některý klíčový události svého života, paradoxně.

Co cíle a smysl sdružení?

Cíle jsou stejné, škola pořád potřebuje hodně investic. Ale mě hodně zajímá to setkávání rodičů. Já si myslím, že tohle je pořád téma, který se dá kultivovat. Že ti rodiče s malými dětmi mají zase nové situace, mají nové a jiné potřeby. To se ukázalo na té ohniskový skupině na magistrátu, kde se všichni rozmluvili o svých problémech. Poptávka je, i když je náročný se do ní trefit a nikdo jiný to neudělá.

Kde jsou, podle Tebe limity v činnosti sdružení?

Rodičovská neangažovanost. Myslím si, že kdyby se mezi těmi 50 rodičovskými páry našlo 10 lidí, kteří by se aktivně zapojili do sdružení, tak by ten náš plán akcí vypadal úplně jinak. Objevíme, že umíme napsat rozumný projekt na nějakých pár desítek tisíc, ale dělat něco pro mlčící anonymní dav, je prostě strašně demotivující. Kde není poptávka, tam není do čeho píchnout. Já si myslím, že je hrozně dobře, že jsme se tam potkaly spolu, že nás Jana pozvala do svého vzdělávacího projektu, tohle já vidím jako výstupy. To je můj osobní zisk. Kdyby rodiče věděli, co chtějí, tak by bylo strašně báječné tu poptávku naplňovat. Ale dělat něco pro lidi, který neustále dávají najevo, že o to nestojí, to je první potíž. Druhá potíž je založit neziskovku proto, aby získávala peníze pro školu. Celej život se potýkáme s tím, že získáváme peníze pro něco. Ale to je tak divný zadání pro vznik občanského sdružení, že to nemůže fungovat. Přesto všechno si myslím, že ti rodiče mají velkou potřebu se mezi sebou scházet a povídat si o tom jak žijou a jaký řeší problémy. Aby vytvořili komunitu. Ale v té

škole jakoby to fungovalo naopak. Mám štěstí, že tam můžu to své dítě dát a konečně se můžu starat taky o svoje potřeby a věci.

Jak probíhá spolupráce se školou?

Škola byla vlastně zadavatelem té myšlenky založit o.s. Přitom ta spolupráce s tou školou byla kolikrát tak podivuhodná, že vlastně po nás něco chtěli, ale chtěli jenom ten výsledek, ne spolupráci. Například z APLy jsme byli zvyklí, že pokud bylo potřeba chodit a klepat na dveře úřadů a vysvětlovat a obhajovat naše potřeby, tak jsme jako rodiče šli. Ale ve škole jsme nikdy nedostali takovouhle příležitost. Nikdy nás nepřizvali na nějaký jednání, přesto, že jsme se nabízeli. Na jednu stranu se po nás chtěli peníze, ale na druhou stranou se nám nepřiznávala jako AUTu – sdružení rodičů, jakákoliv vážnost a relevantnost. A to je vlastně problém, kterej já jsem tam pocítovala úplně nejvíc. Já mám něco dělat, ale nesmím o ničem rozhodovat, do ničeho mluvit, vždycky mám jenom přikyvovat. To je pro mě, jako pro angažovanýho rodiče, velká červená na semaforu. Buď jsem partner, nebo jenom kašpárek.

Děkuji Ti za rozhovor.

Rozhovor - YA

Ty jsi nebyla u úplného začátku sdružení, stala jsi se členem až po několika letech, když do školy nastoupil váš syn. Kdy a jakým způsobem ses dozvěděla o sdružení?

Já myslím, že to bylo určitě od Tebe, formou nějakých psaných informací, které jsem dostala ve třídě od učitele. Dostala jsem informace o AUTu, co je to za sdružení, jaké jsou jeho cíle a poslání. Potom jsme se osobně setkaly, když byla nějaká školní besídka. Předtím proběhla valná hromada AUTu, kde jsi vystoupila a sdělila rodičům informace o sdružení, co dělá, jaká je jeho náplň a zároveň jim nabídla, že se mohou stát členy, mají-li zájem.

Zaujalo Tě to, nebo sis říkala, kdoví co je to za sdružení?

Tato nabídka mě zaujala a uvažovala jsem o tom, zda mám do sdružení vstoupit. Rozhodování mi netrvalo příliš dlouho, řekla jsem si - proč nevstoupit do takového sdružení, které pomáhá autistickým dětem a vlastně i rodičům. Určitě to bude pro mě přínosné.

Zнала jsi někoho z rodičů ve škole?

Nikoho z rodičů jsem blíže neznala, snad jen od vidění, když jsme se potkávali ve škole při vyzvedávání dětí. Byla to pro mě úplně nová skupina lidí a vznikla zde možnost, že se třeba lépe poznáme v rámci sdružení.

Do té doby jste byli už členy nějakého jiného sdružení tohoto typu?

Ano. Mám jmenovat?

Ano, můžeš.

Byla jsem členem APLA a žádné jiné sdružení tohoto typu jsem neznala, takže jsem určitě uvítala možnost stát se členem dalšího sdružení, jehož činnost by mi mohla nějak pomoci. APLA i AUT mají společné to, že jejich pomoc se obrací k dětem a lidem postiženým autismem. Obě tato sdružení si v podstatě založili rodiče sami, protože pocítovali potřebu něco dělat pro své děti oficiální cestou, protože státní instituce v tomto směru moc nefungují – je zde velmi malá nabídka služeb a také informovanost o těchto službách je nízká. Jejich činnost se liší hlavně v tom, že APLA je poskytovatelem sociálních služeb a má vlastní zaměstnance. Oproti tomu v AUTu pracují rodiče autistických dětí v podstatě zadarmo nebo jen za symbolickou odměnu na pokrytí provozních nákladů např. na telefon. Dělají to proto, že chtějí pomoci svým i dalším autistickým dětem, které navštěvují Speciální školu Štolcova v Brně. Také APLA je dnes celostátně známá organizace, která má své pobočky ve více krajích, zatímco AUT působí spíše lokálně, ale práce obou sdružení jje přínosem.

Navštěvovala jsi nějaké svépomocné skupiny rodičů?

Ano, navštěvovala. Ve škole na Štolcově sídlí SPC a probíhaly tam schůzky rodičů. Tam jsem ráda chodila, byla to možnost popovídat si s dalšími rodiči o svých problémech, ale i úspěších, o všem, co musíme zvládat při výchově našich dětí. Bylo nám rovněž poskytnuto odborné poradenství ze strany pracovníků SPC. Bohužel v současné době tyto schůzky již neprobíhají, ani nám nebylo sděleno, proč. Domnívám se, že z důvodů časové vytíženosti zaměstnanců SPC, což na jedné straně chápu, ale přesto si myslím, že by si ten čas 1x za 2 měsíce mohli najít, pro rodiče je to důležité. Samozřejmě mě to mrzí.

Měla jsi tam pocit, že si rodiče mají mezi sebou co říct a neměla jsi problém s tím, že tam před sebou odkryjí i poměrně osobní problémy?

Určitě. Dozvěděla jsem se, že ostatní rodiče jsou na tom v podstatě stejně jako já, že mají podobné problémy a pomohlo mi dozvědět se, jak to řeší oni. Také jsem jim naopak mohla já

poradit, jak zvládneme určité situace. Určitě je to dobré, když se rodiče mezi sebou setkávají, je to vlastně i jakási forma společenského setkání.

Když se vrátíme zpátky ke sdružení AUT, cíle znáš, myslíš, že se jich sdružení drží?

AUT určitě dělá maximum, co může. Cílů se také drží. Jen namátkou bych jmenovala konkrétní výsledky, o které se zasloužil za svého působení – např. pomohl vybavit třídy pomůckami pro výuku dětí, zakoupil osobní počítač pro výuku logopedie, přispívá finančními částkami na školy v přírodě, podílí se na úpravách prostor školy, zajišťuje kroužky pro děti a mnoho dalších aktivit. Také pořádá různé besedy pro rodiče, zlepšuje jejich informovanost.

Stala ses v loňském roce členem rady. Tvoje zapojení ve sdružení – jak jsi aktivní?

Nevím, co vše bych mohla dělat. Zatím se zúčastňuji zasedání rady a podílím se na hlasování při řešení různých záležitostí. Spíš bych jenom splnila konkrétní úkol, který by mi byl přidělen, pokud bych to uměla.

Jak se zapojuje vaše rodina v činnosti AUTu?

Chodíme s babičkami na všechny akce, které AUT pořádá. Koncerty na Petrově, výstavy obrazů, školní besídky. Také informuji všechny své známé o těchto akcích, aby se přišli podívat a podpořit naši činnost. Veřejnost by měla o autismu co nejvíce vědět.

Ovlivnila nějakým způsobem činnost ve sdružení Tvoji profesi a naopak?

Tak to první určitě ne, že by moje profese nějak pomohla v AUTu, jsem stavební inženýrka. Smích. Leda, že bychom něco stavěli, ale do takových akcí se určitě pouštět nebudeme, není to naše parketa. Ani naopak ne, protože jsem jako většina rodičů nucena být v domácnosti a nemohu pracovat ve své profesi, neboť výchova autistického dítěte je náročná po všech stránkách, nejen časově.

A osobní rozvoj to nějak ovlivnilo?

Určitě mě to ovlivnilo, myslím si, že se každý rodič změní. Začala jsem se zajímat o spoustu věcí, o kterých jsem dříve neměla ani tušení, studovat různé knihy a příručky, chodit na přednášky a další akce – zkrátka, abych se dozvěděla co nejvíc věcí, které by mě a mojí rodině pomohly při výchově mého syna. Také jsem měla možnost nahlédnout do činnosti takového sdružení, dozvěděla jsem se, jak je obtížné např. shánět sponzory pro jeho činnost.

Znáš ještě nějaká jiná sdružení rodičů?

Ne, neznám nic, ale určitě existují další, pravděpodobně na jiných školách, které fungují podobně jako AUT. Starší syn chodí na gymnázium, kde je nějaká školská rada, ale o její činnosti nic nevím.

Co by se, podle Tebe dalo zlepšit na našem sdružení?

Já bych to ani neviděla ze strany AUTu, ten dělá opravdu dost, ale spíše ze strany rodičů. Protože AUT oslovuje rodiče s různými akcemi, nebo aktivitami, ale ta jejich účast je mizivá. To si myslím, že je ten hlavní problém. Nevím proč to tak je, proč tam rodiče nechodí a nezajímají se. Rodiče by třeba měli i různé nápady, co by se dalo dělat, ale nic se bohužel neděje. Je pravda, že aktivnější jsou spíš rodiče těch větších dětí, které tam chodí už delší dobu. Ti noví nemají bohužel moc zájem. Všimla jsem si například na školní besídce, že ty malé děti, co jsou ve škole nové, jsou hodně v pohodě, šikovný. Takže ti jejich rodiče asi nemají potřebu se nějak sdružovat, scházet a tak. Oni vlastně jenom chodí do té školy a to jim úplně stačí. Oni asi nic jiného nepotřebují, nemají takové problémy jako my. Možná mají pocit, že by se moc vyčleňovali ze společnosti, kdyby chodili na tyto akce, kam chodí hlavně autisté. Asi chtějí být více přijímáni společností jako rovnocenní a ne být bráni jako odlišní.

Někteří rodiče si totiž těžko připustí, že jejich děti jsou jiné, ba naopak si namlouvají, že se neliší od těch ostatních. To by mohl být možná ten důvod. Ale já ty rodiče bohužel neznám, protože nikam nechodí, takže se jich ani nemůžeme zeptat, co je k tomu vede.

Jaká pozitiva, podle Tebe, sdružení přineslo?

Je jich opravdu hodně, ani bych je nedokázala všechny vyjmenovat, snad jen namátkou - sdružení investovalo do vybavení školy, finančně přispívá na každoroční školy v přírodě, zajišťuje kroužky pro děti, pořádá besedy rodičů, dobročinné koncerty, výstavy obrázků dětí a mnoho dalších aktivit. To všechno je určitě dobré. Možná snad více těch besed, informace se vždycky hodí. Když bude sdružení dělat dál to, co dělá, ve stejné míře, tak to bude dobrý. Splňuje to svůj účel.

Má tedy smysl taková sdružení rodičů zakládat?

Rozhodně, určitě to má svůj smysl, to je bez debaty. Rodiče suplují něco, o co by se měl starat stát, ale bohužel to tak není. Pokud tedy chceme našim dětem zlepšit podmínky, musíme se snažit sami a nespoléhat se na druhé. Sdružení pomáhá jak dětem, tak i rodičům. Pokračovat do budoucna dál!

Děkuji Ti za rozhovor.

Příloha číslo 2 – AUT dokumenty

MINISTERSTVO VNITRA ČR

U Obecního domu 3

112 20 PRAHA 1

Věc : Návrh na registraci občanského sdružení

V souladu s § 6 zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, předkládá přípravný výbor ve složení :

Jitka RADKOVÁ
bytem: Valtická 25, 628 00 Brno
nar.:5.11.1969

Milan HRUŠKA
bytem: Česká 62, 664 31 Lelekovice
nar.:12.9.1962

Eva NAVRÁTILOVÁ
bytem: Na Rybníčku 6, 664 49 Ostopovice
nar.:18.7.1974

návrh na registraci občanského sdružení, které bude užívat název AUT, se sídlem v Brně ,
Valtická 2, PSČ:628 00

Cíle sdružení jsou:

- a) Rozšíření specializované péče o děti s PAS, zejména zajištění možnosti rehabilitace, logopedie, muzikoterapie, plavání, canisterapie, hipoterapie atd.
- b) Zabezpečení kvalifikovaného doprovodu na terapie – proškolený asistent
- c) Podpora rozvoje aktivně tráveného volného času dětí s PAS (kroužky atd.)
- d) Zajištění svozové služby s cílem dopravy dětí z domova do školy a zpět, případně doprava dětí na terapie
- e) Podpora realizace rehabilitačních a rekondičních pobytů dětí s PAS
- f) Pomoc při realizaci úprav v budově školy, zejména vybudování bezbariérových přístupů, klimatizace a jiné úpravy s cílem vytvořit kvalitnější prostředí.
- g) Vybavení tříd speciálními pomůckami pro výuku i využití volného času dětí
- h) Podpora činnosti klubu rodičů – vzájemná psychická podpora mezi rodiči, společně trávený volný čas, zajištění psychoterapie pro rodiče i zdravé sourozence dětí postižených PAS
- i) Podpora integrace dětí s PAS mezi zdravé děti – kroužky, výlety a další mimoškolní aktivity

Zmocněncem přípravného výboru oprávněným jednat jeho jménem je p.Jitka Radková

V Brně dne 10.listopadu 2004

Podpisy členů přípravného výboru:

Jitka RADKOVÁ

Milan HRUŠKA

Eva NAVRÁTILOVÁ

Příloha :
dva stejnopisy stanov občanského sdružení

Stanovy občanského sdružení

Změna stanov vzata na vědomí	
číslo:	6-6-2011
od č.j.:	VS/1-1/19405/05-R
ICO:	26988674

Čl. 1. Název a sídlo

Název: AUT
(dále jen „sdružení“)
Sídlo: Valtická 4109/2, 628 00 BRNO

Čl. 2 Statut sdružení

1. Sdružení je dobrovolné, nezávislé, sdružující členy na základě společného zájmu. Vzniká z iniciativy rodičů dětí s poruchami autistického spektra (PAS), navštěvujících Základní školu Štolcova 16 v Brně a jejich přátel.
2. Sdružení je právnickou osobou.

Čl. 3 Cíl činnosti sdružení

1. Cíle sdružení jsou:
  - a) Rozšíření specializované péče o děti s PAS, zejména zajištění možnosti rehabilitace, logopedie, muzikoterapie, plavání, canisterapie, hipoterapie atd.
  - b) Zabezpečení kvalifikovaného doprovodu na terapie – proškolený asistent
  - c) Podpora rozvoje aktivně tráveného volného času dětí s PAS (kroužky atd.)
  - d) Zajištění svozové služby s cílem dopravy dětí z domova do školy a zpět, případně doprava dětí na terapie
  - e) Podpora realizace rehabilitačních a rekondičních pobytů dětí s PAS
  - f) Pomoc při realizaci úprav v budově školy, zejména vybudování bezbariérových přístupů, klimatizace a jiné úpravy s cílem vytvořit kvalitnější prostředí.
  - g) Vybavení tříd speciálními pomůckami pro výuku i využití volného času dětí
  - h) Podpora činnosti klubu rodičů – vzájemná psychická podpora mezi rodiči, společně trávený volný čas, zajištění psychoterapie pro rodiče i zdravé sourozence dětí postižených PAS
  - i) Podpora integrace dětí s PAS mezi zdravé děti – kroužky, výlety a další mimoškolní aktivity
  - j) Podpora svépomocných aktivit směřujících k začlenění osob s PAS do společnosti.
2. Za tímto účelem bude sdružení usilovat o získávání peněžních prostředků pomocí vypracovaných konkrétních projektů a získávání sponzorských darů.

Čl. 4 Členství

1. Členem sdružení mohou být fyzické osoby starší 18 let a právnické osoby, které souhlasí se stanovami a cíli sdružení.

2. O přijetí za člena sdružení rozhoduje na základě písemné přihlášky rada sdružení.
3. Členství vzniká dnem přijetí za člena.
4. Členství zaniká:
  - a) vystoupením člena písemným oznámením radě,
  - b) úmrtím člena,
  - c) u právnické osoby jejím zrušením,
  - d) zrušením členství na základě rozhodnutí valné hromady,
  - e) zánikem sdružení.
  - f) vyloučením, a to pro porušení povinností člena sdružení podle těchto stanov a podle obecně závazných poškození pověsti, dobrého jména a oprávněných zájmů sdružení.
5. Dokladem členství je potvrzení vydané radou sdružení/dokladem o členství je členský průkaz vydaný radou sdružení.

Čl. 5

Práva a povinnosti členů

1. Člen sdružení má právo:
  - a) účastnit se jednání členské schůze, seznamovat se s údaji o činnosti sdružení,
  - b) volit orgány sdružení,
  - c) být volen do orgánů sdružení,
  - d) obracet se na orgány sdružení s podněty a stížnostmi a žádat o jejich vyjádření,
  - e) vyjadřovat se k činnosti sdružení
2. Člen má povinnost zejména:
  - a) dodržovat stanovy sdružení,
  - b) aktivně se podílet na plnění cílů sdružení,
  - c) svědomitě vykonávat funkce v orgánech sdružení,
  - d) platit členské příspěvky ve výši stanovené valnou hromadou,
  - e) dbát na to, aby nebyly poškozovány zájmy a dobré jméno sdružení,
  - f) respektovat rozhodnutí orgánů sdružení,
3. Čestným členem sdružení se může stát fyzická osoba, která se mimořádným způsobem zasloužila o rozvoj našeho veřejného, vědeckého a duchovního života, která projevila ochotu takto přispívat k poslání sdružení podle těchto stanov a které bylo členství přiznáno rozhodnutím valné hromady sdružení. Čestný člen sdružení je oprávněn se účastnit zasedání valné hromady sdružení s hlasem poradním.

Čl. 6

Orgány sdružení

Orgány sdružení jsou:

- a) valná hromada,
- b) rada sdružení,
- c) předseda,
- d) revizní komise

Funkční období volených orgánů podle těchto stanov je na čtyři roky, nestanoví-li valná hromada svým rozhodnutím jinak. Funkční období rady končí dnem zvolení příslušného nového orgánu. Členství v v radě sdružení a v revizní komisi sdružení je vzájemně neslučitelné.

Výkon funkcí v orgánech sdružení je čestný a je spojen s právním nárokem na peněžitou odměnu jen, je-li vykonáván v pracovněprávním, či jiném obdobném právním stavu.

Čl. 7

Valná hromada

1. Valná hromada je nejvyšším orgánem sdružení.
2. Valnou hromadu tvoří všichni členové sdružení.
3. Valnou hromadu svolává sdružení podle potřeby, nejméně však dvakrát ročně. Rada svolá valnou hromadu vždy, když o to požádá nejméně třetina členů sdružení.
4. Valná hromada zejména:
  - a) rozhoduje o změnách stanov sdružení,
  - b) schvaluje úkoly sdružení pro příslušné období, výroční zprávu sdružení, rozpočet a roční závěrku hospodaření,
  - c) volí členy rady sdružení a členy revizní komise
  - d) rozhoduje o počtu členů rady sdružení,
  - e) rozhoduje o zrušení členství,
  - f) rozhoduje o zrušení sdružení,
  - g) schvaluje roční účetní uzávěrku
  - h) rozhoduje o výši členských příspěvků a lhůtách jejich splatností,
5. Každý člen má jeden hlas. Hlasy všech členů jsou rovné.
6. Valná hromada rozhoduje hlasováním, a to nadpoloviční většinou všech přítomných a odevzdaných hlasů, přičemž k rozhodnutí ve věcech výlučné působnosti valné hromady podle čl. 7 odst. 4, písm. a) a písmena f) těchto stanov je třeba souhlasu alespoň dvou třetin všech přítomných a odevzdaných hlasů

Čl. 8

Rada sdružení

1. Rada sdružení je výkonným orgánem sdružení, který za svou činnost odpovídá valné hromadě. Rada řídí činnost sdružení v období mezi zasedáními valné hromady.
2. Členství v radě vzniká volbou na valné hromadě na základě návrhu některého ze členů.
3. Rada má nejméně tři členy, nejvíce sedm členů, vždy však lichý počet.
4. Radu svolává předseda, v jeho nepřítomnosti místopředseda, nejméně jedenkrát měsíčně.
5. Rada zejména:
  - a) volí ze svých členů předsedu a místopředsedu,
  - b) koordinuje činnost sdružení,
  - c) svolává valnou hromadu,
  - d) zpracovává podklady pro rozhodnutí valné hromady,
  - e) rozhoduje o přijetí za člena sdružení,
6. Předseda a místopředseda rady jsou oprávněni jednat navenek samostatně.
7. K zajištění činnosti sdružení může rada zřídit kancelář sdružení.
8. Rada je usnášeníschopná, je-li přítomna nadpoloviční většina všech jejích členů.
9. Rada rozhoduje nadpoloviční většinou přítomných členů.
10. Jestliže se přes opakované nejméně dvojí svolání v průběhu dvou měsíců nesejde usnášeníschopná valná hromada, přebírá její pravomoci rada.

Čl. 9 Předseda

1. Předseda sdružení je výkonným a statutárním orgánem sdružení, odpovědným radě sdružení
2. Předseda naplňuje rozhodnutí rady a zastupuje sdružení navenek, jedná jeho jménem, přijímá zaměstnance sdružení do pracovního poměru a rozhoduje o běžných záležitostech sdružení.
3. Předsedu volí rada sdružení.
4. Předseda je odpovědný za plnění rozhodnutí rady, vedení účetní evidence a plynulý chod sdružení.
5. Předseda připravuje podklady pro jednání rady sdružení.
6. Předsedu sdružení zastupuje v jeho funkci statutárního orgánu sdružení v jeho nepřítomnosti osoba, určená organizačním řádem sdružení, a není-li takové osoby, místopředseda sdružení.
7. V případě pochybností resp. sporu mezi oběma výkonnými orgány sdružení platí, že rozhodnutí je v působnosti rady sdružení.

Čl.10 Revizní komise

1. Revizní komise je kontrolním orgánem sdružení, odpovědným valné hromadě sdružení. Revizní komise je oprávněna kontrolovat veškerou činnost rady sdružení, předsedy sdružení a zaměstnanců sdružení a projednávat stížnosti členů a zaměstnanců sdružení i jiných osob na činnost orgánů a zaměstnanců sdružení. Za tímto účelem je revizní komise sdružení oprávněna nahlížet do veškeré písemné dokumentace sdružení příslušná vysvětlení.
2. Revizní komise se skládá z lichého počtu členů sdružení i jiných osob, a to alespoň ze tří členů revizní komise. Revizní komise se schází podle své potřeby, přičemž zasedání komise může svolat předseda revizní komise, kterého si komise volí ze svého středu, nebo i kterýkoliv z jejích členů. Revizní komise je schopna usnášení, je-li přítomna alespoň polovina jejích členů. Revizní komise rozhoduje hlasováním, a to prostou většinou všech přítomných a odevzdaných hlasů.

Čl.11 Zásady hospodaření

1. Sdružení hospodaří s movitým i nemovitým majetkem.
2. Zdroji majetku jsou zejména:
  - a) dary a příspěvky právnických a fyzických osob,
  - b) peníze získané z dotací a grantů,
  - c) výnosy majetku,
  - d) příjmy z činností při naplňování cílů sdružení,
  - e) členské příspěvky (pokud jsou vybírány),
3. Za hospodaření sdružení odpovídá rada sdružení, která každoročně předkládá valné hromadě zprávu o hospodaření, včetně účetní závěrky.
4. Hospodaření se uskutečňuje podle ročního rozpočtu, který sestavuje předseda sdružení a je schvalován radou sdružení.

Prešpurské
00 858
5. & 6. úřad
#7088665 ODJ

**Čl. 12
Zánik sdružení**

1. Sdružení zaniká:
  - a) dobrovolným rozpuštěním nebo sloučením s jiným sdružením na základě rozhodnutí valné hromady,
  - b) rozhodnutím Ministerstva vnitra.
2. Zaniká-li sdružení dobrovolným rozpuštěním, rozhodne současně valná hromada o způsobu majetkového vypořádání.

**Čl. 13
Závěrečná ustanovení**

1. Sdružení může na základě rozhodnutí valné hromady vydat organizační a jednací řád sdružení.
2. Sdružení má právo v souladu s cíli své činnosti obracet se na státní orgány s peticemi.

V Brně dne 20.5.2011.

Výroční zpráva za rok 2008

Poslání a cíle organizace:

Sdružení AUT vzniklo v roce 2005 z iniciativy rodičů dětí s poruchou autistického spektra navštěvujících Základní školu na ulici Štolcově v Brně-Černovicích. Cílem občanského sdružení je všestranná podpora vzdělávání dětí s poruchami autistického spektra. Tohoto cíle se sdružení snaží dosáhnout velmi úzkou spoluprací se školou, formou materiálního vybavení, příspěvků na školy v přírodě, ale také snahou o zkvalitnění trávení volného času dětí s poruchami autistického spektra. Trávení volného času těchto dětí je velmi problematickou a pro rodinu tíživou oblastí, proto by občanské sdružení AUT rádo přispělo k rozvoji volnočasových aktivit v rámci odpolední družiny a školního klubu ve škole, kde se zaměří na rozšíření nabídky doplňkových rehabilitačních aktivit. Další oblastí aktivit AUTu je rozvoj kontaktů a vzájemné podpory mezi rodiči postižených dětí. To bylo také cílem projektu Rodič – profesionál, který si klade za cíl podpořit rodiče v jejich náročné každodenní odborné péči o děti postižené autismem. V současné době máme 37 členů.

Základní informace o sdružení:

Název: AUT

Sídlo: Valtická 2, 628 00 Brno-Vinohrady

IČ: 26988674

Registrace provedena: 14.1.2005, MV ČR Praha

Bankovní spojení: Česká spořitelna a.s.

Číslo účtu: 2054003329/0800

Web: www.autistickaskola.cz

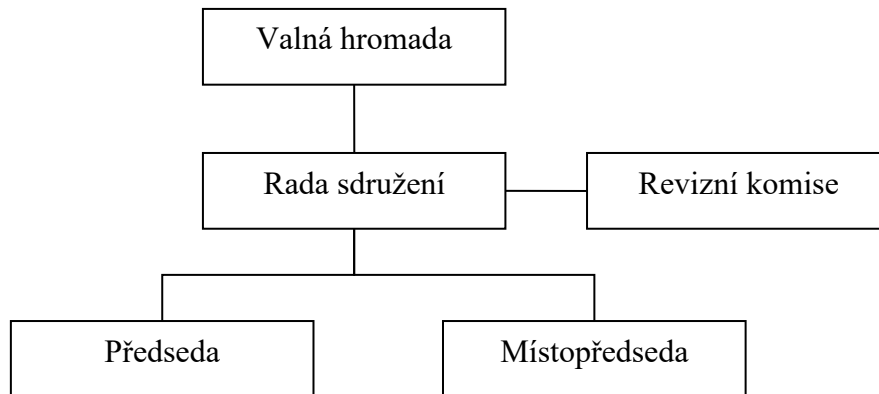
Kontakt: Jitka Radková – místopředsedkyně sdružení 544 213 110, 732 957 866

Mail: jitkaradkova@seznam.cz

Ing. Milan Hruška – předseda sdružení 541 232 714

Mail: chelcicky@volny.cz

Organizační uspořádání:

Předseda sdružení: Ing. Milan Hruška

Místopředsedkyně sdružení: Jitka Radková

Rada sdružení:

Ing. Milan Hruška

Jitka Radková

Ing. Vladimír Hub

Mgr. Jana Hubová

Bc. Petra Michalová, Dis

Revizní komise:

Irena Frantová – předsedkyně komise

Erika Turská

Eva Navrátilová.

Akce v roce 2008:

Dotazníkové šetření

Abychom mohli naše cíle konkretizovat, sestavili jsme dotazník pro rodiče. Na základě výsledků jsme si stanovili priority, kterými se chceme v naší činnosti dále zabývat. Z výsledků vyplynulo, že velký zájem je o volnočasové aktivity v odpolední družině, doplňkové terapie (logopedie, rehabilitace, canisterapie), dále o úpravu školní zahrady, kterou děti mohou využívat. Dále jsme zmapovali možnosti rodičů, jak mohou přispět k činnosti našeho sdružení. Jako jedna z nabídek byla možnost uspořádat benefiční koncert v chrámu sv. Petra a Pavla na Petrově.

Benefiční koncert

Dne 16.12.2008 proběhl benefiční koncert v adventním čase, jehož výtěžek byl plně věnován ve prospěch našeho sdružení. Úspěch koncertu byl nad naše očekávání a přinesl nám finanční obnos ve výši 14.005,- Kč. Bylo to zásluhou brněnské diecéze zastoupené p. Šikulou a manželů Kolařových, kteří koncert zorganizovali a také na něm účinkovali. Během koncertu bylo vystaveno několik obrazů, které malovaly děti ze školy Štolcova a vzhledem k zájmu, který o ně byl, vznikla myšlenka uspořádat samostatnou výstavu.

Škola v přírodě

Jeden ze členů našeho sdružení – p. Bednář pravidelně přepravuje pomůcky a materiál na školy v přírodě dodávkou. V tomto roce jsme nepřispěli na dopravu jako v jiných letech, ale máme v plánu vyčlenit v dalších letech opět určitou finanční částku na tyto účely.

Besídky

Pravidelně se pořádají dvě besídky během školního roku, a to v červnu a před Vánocemi. Naše sdružení zajišťuje občerstvení, ozvučení tělocvičny a pomáhá při organizaci. Je to také příležitost svolat valnou hromadu, čehož vždy využíváme.

Projekt

Na podzim jsme zpracovali projekt nazvaný Rodič – profesionál. Jak již z názvu vyplývá, je zaměřený na podporu rodičů, kteří pečují o dítě postižené autismem. Vzhledem k závažnosti postižení je nutné být „odborníkem“ hned v několika oblastech. Péče je

dlouhodobá a často vede k sociálnímu vyloučení jednotlivce i celé rodiny. V projektu je myšleno i na zdravé sourozence, na které jsou kladeny vyšší nároky, než je běžné. Na tyto a další otázky a problémy jsme se soustředili právě v projektu Rodič – profesionál. Schvalovací řízení na MPSV ČR v rámci Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost bude probíhat do jara roku 2009. O výsledku budeme informovat naše členy bezprostředně po obdržení rozhodnutí. Na náklady spojené se zpracováním tohoto projektu jsme získali příspěvek od Nadace Domovy potřebných.

Seminář NIDM

V listopadu se někteří členové rady sdružení zúčastnili Semináře neformálních aktivit mládeže s omezenými příležitostmi, pořádaným Národním institutem dětí a mládeže v Praze. Vystoupili jsme s prezentací našeho sdružení a informovali o problematice trávení volného času u dětí s autismem.

Naše plány do příštího roku:

Výstava výtvarných prací dětí postižených autismem

Benefiční koncerty

Benefiční představení

Účast v projektech podle priorit

Besídky

Školy v přírodě a rehabilitační pobyty

Oprava vybavení školní zahrady

Zpráva o hospodaření v roce 2008:

VÝNOSY		Kč
Nadační příspěvek „Domovy potřebných		30000,00
Členské příspěvky		3400,00
Úrok z bankovního účtu		20,06
Dary		52413,00
EXSTOR GmbH (500 EU)	13108,00	
p. Hujíček	25000,00	
p. Hruška	300,00	
Benefiční koncert	14005,00	
Výnosy celkem		85833,06

NÁKLADY		Kč
Režijní náklady		2500,00
Reprezentace (občerstvení, květiny)		1512,50
Mzdové náklady		30000,00
Banka - vedení účtu		2365,00
Služby		2884,00
Poštovné	30,00	
Kopírování	340,00	
Překlad darovací smlouvy	900,00	
Ekonomické služby	1400,00	
Ověření kopií stanov	214,00	
Zaokrouhlení		0,50
Náklady celkem		39262,00

Výnosy celkem	85833,06
Náklady celkem	39262,00
Zisk	46571,06

Příloha číslo 3 - Akce

Ukázka výtvarných prací z výstavy Knihovna poníků na konferenci - 2010

Ukázka výtvarných prací z výstavy - 2010

Ukázka výtvarných prací z prodejní výstavy v Café 99 - 2011

Římskokatolická farnost při katedrále sv. Petra a Pavla v Brně

Katedrála sv. Petra a Pavla v Brně

7. 1. 2012 v 18:00

Benefiční koncert
na pomoc lidem postiženým autismem

J. J. RYBA: Česká mše vánoční "Hej, mistře" - výběr
Z. Vašíček: "Vánoční chrámové dílo"

Dómský smíšený sbor Brno

Dómský komorní sbor Brno

Sólisté

Recitace Dana Hostinská-Klichová

Orchestr katedrály sv. Petra a Pavla

Řídí Dagmar a Petr Kolařovi

Doporučené vstupné je určeno pro asociaci APLA-JM a AUT
při speciální autistické škole na Štolcově ulici v Brně

Benefiční koncert

**BENEFIČNÍ DIVADELNÍ
PŘEDSTAVENÍ**

CIMRMAN REVIVAL SIVICE

uvádí hru
Járy Cimrmana

NĚMÝ BOBEŠ ANEB ČESKÝ TARZAN

Neděle 26. dubna v 19 hodin

BEZBARIÉROVÉ DIVADLO BARKA
Svatopluka Čecha 35 A Brno

VSTUPNÉ Kč 150

rezervace vstupenek: e-mail: benefice.aut@seznam.cz

telefon: 732 957 866, 544 213 110

Vstupenky obdržíte půl hodiny před představením v
pokladně divadla Barka

Výtěžek představení bude věnován
občanskému sdružení AUT na podporu jeho
aktivit pro děti s autismem

www.autistickaskola.cz

Benefiční divadelní představení

Jak namalovat Krvavé hory a tlusťocha za deset minut

Jeden obrázek na jeden zátah. Žádné prostoje a pauzy. Děti s autismem a mentální retardací se dokážou většinou soustředit maximálně půl hodiny, a tak všechno musí odsýpat. Zato se nebojí nezdaru ani výrazných barev. Ty na výstavě nazvané Knihovna poníků upoutají nejdříve.

Občanské sdružení AUT, pomáhající autistickým dětem, uspořádalo ve spolupráci se Základní školou na ulici Štolcova v Brně a studenty výtvarné výchovy Pedagogické fakulty Masarykovy univerzity výstavu obrázků těchto dětí. Prostory poskytla Římskokatolická farnost u kostela sv. Petra a Pavla v Brně. Vernisáž proběhla v pondělí 9. února a výstava potrvá do 5. dubna. Zhruba třicet obrázků, které namalovaly děti s poruchami autistického spektra, jsou k vidění v kryptě kostela. Tato díla vznikla v dílnách na výše zmiňované základní škole, zčásti pod vedením osmi studentů Masarykovy univerzity během jednoho roku jako součást projektu, který nákupem materiálu finančně podpořila právě jejich katedra. Část obrázků namalovaly děti se svými pedagogy v hodinách výtvarné výchovy. „Studuji výtvarnou výchovu na Masarykově univerzitě a zároveň učím na Štolcově, takže tento projekt se vlastně sám nabízel. Oslovila jsem kolegy z fakulty, kteří mi pomohli a zbytek už byl na dětech,“ přibližuje vznik výstavy iniciátorka projektu, Klára Náhlíková.

Kromě výrazných barev upoutají na výstavě i názvy jednotlivých uměleckých děl. Jsou totiž vskutku netradiční. Na návštěvníka čeká například Červe-

ný drak Jack Long, Řeka vlak a lízátko, Krvavé hory a tlusťoch, Knihovna poníků a mnoho dalších. Tahle výstava znamená spoustu originality za deset korun. A to se poštěstí málokdy.

Jitka Radková i Milena Němcová ze sdružení AUT se s „autíky“, jak své děti láskyplně nazývají, setkávají denně...

Jak je náročná výchova a vzdělávání těchto dětí? O kolik déle například trvá autistickému dítěti namalovat obrázek v porovnání s běžnými dětmi?

Radková: Autismus je porucha chování, sociální interakce, komunikace a představitosti. Z toho vyplývá, že vývoj ani výchova neprobíhá stejně jako u zdravých dětí. Sice máme stejné, nebo podobné cíle, ale cesta k nim je často odlišná. Například základní činnosti jako oblékání, hygiena, stravování jsou otázkou každodenního nácviku. Jen motivovat dítě k tomu, aby ráno vůbec vstalo, vypravit ho a odvézt do školy, je samo o sobě někdy vyčerpávající a zdlouhavé.

Němcová: Jako všechno spojené s autismem, je i výtvarný projev velmi individuální. Někdo svůj obrázek prostě „hodí“ na papír, jiný je pomalejší. Znáám chlapce, který maluje úžasná

zvířata. Kreslí naprosto bezchybné tvary brontosaurů, žiraf a pelikánů – nic neopravuje, prostě se na vás během chvilky směje zvířátko. Takže těžko porovnávat, zda zdravé dítě namaluje obrázek dříve nebo později než dítě s autismem. Ale potvrdilo se, že v okamžiku, kdy se malování stává radostí a způsobem projevu, zvyšuje se také výdrž u této činnosti a soustředěnost.

Jaké nejčastější chyby neinformovaný člověk dělá, když se s těmito dětmi poprvé setká?

Radková: Je těžké říct to obecně. Každé dítě s autismem je jiné. Podle mého názoru je důležité nechat jim na začátku čas a prostor k tomu, aby se samy projevily. Asi největší chybou by bylo zahrnout je přívalem slov a dobře míněné náklonnosti. V komunikaci je dobré používat jednoduché, krátké věty.

Němcová: Autismus sám o osobě je, jak říkám, „neviditelným“ postižením. Veřejnost na první pohled nepozoruje nic. Až zvláštním chováním a reakcemi na podněty je člověk, který nás nezná, většinou zaskočen, protože takové projevy a reakce neočekává. Pokud přichází za autistou někdo nový, je důležité být klidný, otevřený všem jeho projevům, nic si nebrat osobně, nereagovat negativně, snažit se najít společnou notu, neočekávat standardní odezvy.

Radková: Děti s autismem navíc často reagují neadekvátně, jsou hlučné, a proto občas na neinformovanou veřejnost působí jako naprosto nevychované a nezvladatelné.

Chápu, že pro okolí je to někdy zcela nepochopitelné, ale opravdu není možné poskytovat lidem na ulici stručnou přednášku o autismu. Je potřeba o tomto druhu postižení veřejnost informovat, aby byla připravená a ochotná přijmout tyto lidi mezi sebe. Proto pořádáme výstavy, benefiční koncerty a podobné akce.

Co vám dává spolupráce s těmito dětmi, jste trpělivější, klidnější?

Němcová: Jsem matkou „autíka“. Díky tomu se naší rodině proměnil svět, došlo k zemětřesení v pohledu na život, dostali jsme šanci naučit se nahlédnout na vše kolem nás jiným způsobem. Kdyby byla trpělivost na předpis, měli by ji povinně užívat všichni, kdo pracují s dětmi s autismem, rodiče především. Takže trpělivost a klid jsou základem úspěchu. Naší netrpělivostí nic neurychlíme, dítě je z toho akorát stresované, udělá chybu, neobstojí.

Karolína Blinková

/Celý rozhovor na <http://info.muni.cz>

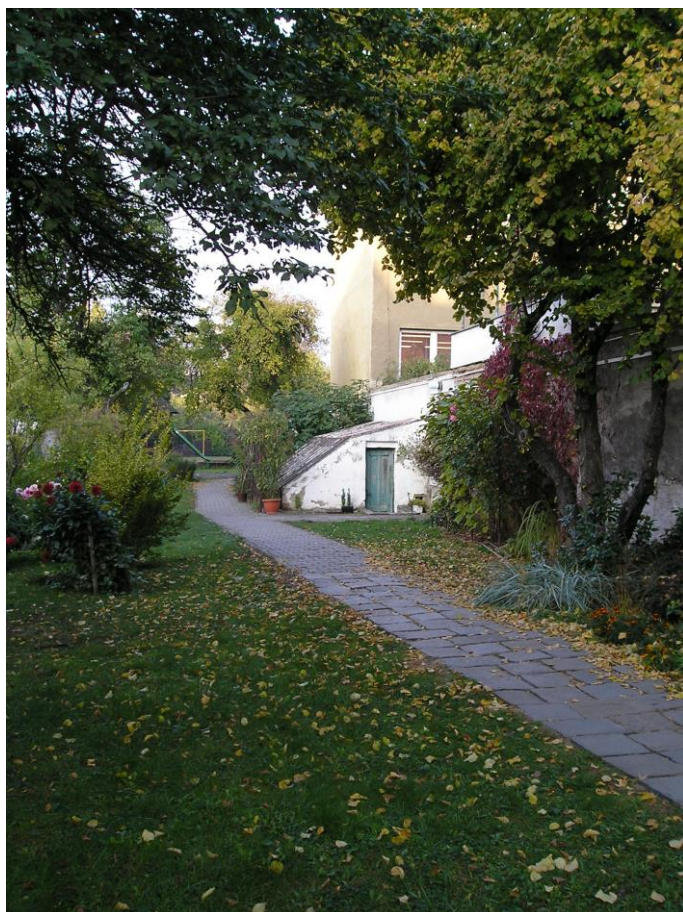
Barevné a originální, především také obrázky najdou návštěvníci na výstavě Knihovna poníků.

Foto: Archiv občanského sdružení AUT.

Příloha číslo 4 – Škola

Škola – budova

Škola – zahrada

Škola – třída

Škola - šatna